

Pri 2033

Leto I.

Št. 5.

SLOVENKA

GLASILO
SLOVENSKE PROTIFAŠISTIČNE ŽENSKE ZVEZE
ZA PRIMORSKO

STUDY OF THE

OF THE
STUDY OF THE
STUDY OF THE

SLOVENKA

Vesele božične praznike

iz

srečno leto svebode 1944!

NOVA JUGOSLAVIJA VSTAJA.

V zadnjih letih pred sedanjo vojno so bile oči vseh resničnih rodoljubov uprte v Sovjetsko Rusijo, ki je edina hotela in bi tudi mogla pomagati Jugoslaviji. Toda naša protinarodna in protiljudska gospoda je raje šla v Berlin in Rim prodajat Jugoslavijo Hitlerju in Musoliniju.

Vsi vemo, kako je Jugoslavija bila vsled tega neslavno poražena. Za vso to gospodo je bila s tem dokončno mrtva. Vdinjali so se fašizmu, nemškemu in italijanskemu, največjemu sovražniku našega naroda in mu zvesto služijo. Nekateri so pobegnili v inozemstvo in od tam ravarijo proti jugoslovanskim narodom, ki so jih izdane zapustili.

Toda Jugoslavija ni bila nikoli mrtva. Živela je še vnaprej v srcih naših partizanov, ki se bore za resnično bratstvo in enakopravnost vseh narodov Jugoslavije, v srcih vseh tistih, ki so trpeli po ječah in koncentracijskih taboriščih ali umirali kot talci od krogel fašističnih morilcev in domačih izdajalcev. Da, stara Jugoslavija, zgrajena na podlagi zatiranja delovnega ljudstva in vođena od protinarodne in protiljudske gospode, je dokončno mrtva in se ne bo nikoli več povrnila. A nova, demokratična Jugoslavija vstaja. Od Soče tja do dalmatinskih obal, ob Savi, Dravi in Dunavu ter prav tja dol do Vardarja se čuti njena sila. Povsod, kjer se bore naše divizije in partizanski odredi, v najbolj zapuščenih vaseh, v katere seže naša politična or-

ganizacija, na našem osvobojenem ozemlju, kjer je že razvita naša oblast, povsod se čuti živa sila nove Jugoslavije.

Med tem pa njeni grobarji padajo vedno globlje v svoji izdaji. Z vsemi silami podpirajo Hitlerja, tega krvnika narodov Jugoslavije, da bi so podaljšali življenje. Saj vedo, ko pade Hitler, bo prišel za nje dan sodbe.

Vsi ti so se z besnostjo steklega psa zagrizli v borbo proti novi Jugoslaviji. Pri nas organizira, po svoji zvesti službi tujcem slavni, general Rupnik razbite plavogardiste in belogardiste v domobranco. V Srbiji se general Nedić, predstavnik vse gnilebe bivših jugoslovanskih protiljudskih vlad, bori, da bi zadržal plaz naših divizij, ki ga grozi odnesti. Tretji v tej izdajalski skupini, general Mihajlovič, vojni minister begunske jugoslovanske vlade v Kairu, nadaljuje z vsemi silami svoje izdajalsko delovanje.

Toda vsi naporji teh izdajalcev so zaman. Nova Jugoslavija vstaja!

DEKLETA V PARTIZANE.

Partizani v Ljubljanski pokrajini, na Gorenjskem in v Primorski Sloveniji so uspešno zavrnili nemško ofenzivo, s katero so fašistični okupatorji poskušali znova streti partizansko gibanje v Sloveniji. Ponovno so Hitlerjeve horde občutile trdo partizansko pest. Veliko je število onih nemških vojakov, ki so ostali po dolenjskih, gorenjskih in primorskih gozdovih. Slovenski partizani znova vojujejo nove zmage, znova osvobajajo od nemških fašistov zasedeno slovensko zemljo. Tudi naši bratski partizani na jugu, v Srbiji, Bosni, Dalmaciji, na našem sinjem Jadranu uspešno nadaljujejo svojo borbo in tolčejo našega sovražnika — fašista.

Za vse te uspehe se mora Narodno-osvobodilna

vojska in vse ljudstvo Jugoslavije zahvaliti junaški Rdeči Armadi, ki neprenehoma napreduje proti za padu, ki dan za dnem osvobaja nove kraje, ki je na predvečer obletnice osvoboditve vseh narodov bratske slovanske Rusije, 6. novembra osvobodila največje mesto Ukrajine, Kijev. Zahvaliti se moramo Sovjetski Rusiji in njeni slavni Rdeči Armadi, ki za daja nemški "nepremagljivi" vojski smrtne udarce. Zasluga Sovjetske Rusije, ko jo modro vodi njen prvi maršal tov. Stalin, je, da je Hitlerjeva evropska "trdnjava" tako razmajana; da je Nemčija danes tako šibka, da njeni zavezniki iz obupa nad porazom fašizma popuščajo, da je n. pr. Italija sploh izstopila iz Hitlerjevega bloka; da so narodno-osvobodilna gibanja vseh od fašistov podjarmljenih narodov v takem razmahu.

Podprimo še bolj junaško borbo nepremagljive Rdeče Armade in osvobodilna gibanja vsega svetovnega svobodoljubnega tabora! Uničujmo nemško vojsko in vse, kar bi ji lahko služilo, na vsakem koraku! Povečajmo vrste Narodno-osvobodilne vojske Jugoslavije, ki ji stoji na čelu legendarni junak, tovariš Tito, kajti s tem bomo pospešili konec vojne, s tem si bomo prej priborili svobodo, mir.

Dekleta - v partizane!

Primorske Slovenke, pokažite, da hočete rano obrami s svojimi moškimi tovariši priboriti Primorskim Slovencem po desetletjih suženjstva narodno svobodo, da hočete združitev z vsemi Slovenci v novi, močni demokratični Jugoslaviji. Pokažite, da hočete zaživeti in prej svobodno življenje v takinari; kot ga niti vi, niti drugi narodi Jugoslavije še niso zaživel. Posnemajte tovarišice iz ostale Jugoslavije, kjer dekleta v zelo velikem številu stopajo v NOVJ. Sodelovanje in junaštva teh deklet v partizanski vojski so tako velika, da je vrhovni komandant NOVJ, tov. Tito izjavil: "Tonosen sem, da stojim na čelu vojske, v kateri se poleg moških bori

tudi tako veliko število žena!"

ŽIVELE SLOVENSKE PARTIZANKE, ČAST SLOVENSКИH
ŽENA IN DEKLET !

PRVI KONGRES S.P.Ž.Z. ZA SLOVENIJO

Meseca oktobra se je vršil na osvobojenem ozemlju sredi Dolenjske prvi kongres Slovenske protifašistične ženske zveze za vso Slovenijo.

Udeležilo se ga je 180 aktivistk, poleg teh še nekaj kmečkih mater, ki so k naši borbi mnogo prispevale. Kongres je trajal dve noči s prireditvijo vred, ki so izvedli slovenski kulturniki-partizani. Kongres so počastili s svojim obiskom zastopniki: Izvršnega odbora OF (IOOF) in Centralnega komiteja Komunistične Partije Slovenije (CKKPS), namestnik vrhovnega komandanta glavnega štaba Narodno-osvobodilne vojske Slovenije, general Avšič, major Jones, predstavnik angleških vojaških sil in dr. Miškuš, verski referent pri Glavnem štabu. Vsi ti zastopniki so pozdravili kongres. Zastopnik CKKPS nam je izrekel toplo priznanje za naše delo. Glavnice iniciativnega odbora so imele tri referate. Prvi, organizacijski referat je bil posvečen nastanku in razvoju APŽ; pokazal je vlogo Komunistične Partije v borbi slovenskih žena že v stari Jugoslaviji, zlasti pa sedaj. Drugi, politični referat, ki ga je imela tov. Mara, sekretarka SPŽZ, je pokazal glavne politične momente: kapitulacijo Italije, osamljenost Nemčije, razorožitev italijanske vojske od slovenskih partizanov, priključitev Primorske k Združeni Sloveniji, razkrinkanje bele in plave garde, Rupnika in Mihajloviča, razkrinkanje begunske jugoslovanske vlade, delo IOOF, AVNOJ-a in tov. Tita, vlogo KP in Sovjetske Zveze v naši borbi. Konse je z zahtevo po drugi fronti.

Žene so burno vzklikale KP in viharo zahte -

vale drugo fronto ter pozivalr majorja Jonesa, naj izposluje pri svoji vladi otvoritev druge fronte ter manifestirale za novo, demokratično Jugoslavijo.

Tretji referat je govoril o delu in nalogah, ki nas čakajo v bodočnosti, o sodelovanju žene pri mobilizaciji in pri narodni oblasti.

Na koncu kongresa so bile volitve. Trideset žena iz vse Slovenije je bilo izvoljenih v Glavni odbor SPŽZ, šest pa v tajništvo tega odbora. V ta odbor so bile izvoljene tov. Katja in tov. Nataša kot zastopnici primorskih žena in deklet.

Snežnica

DRUGA FRONTA JE MIR! ZATO HOČEMO DRUGO FRONTO !

VELIČASTEN NASTOP SLOVENSKE MATERE .

Na Zboru odposlancev slovenskega naroda, ki se je vršil meseca oktobra na osvobojenem ozemlju na Kočevskem, se je dvignila k besedi tudi Ivančič Marija, že stara kmečka žena z Gore nad Sočražico. Vse je pretresla njena pojava. Nismo bili vajeni misliti, da imamo v resnici tako borbene matere. Čutili smo, slovenska mati govori svojo veliko besedo. Vedeli smo: spregovorila je v imenu slovenskih mater, ki so v tej borbi toliko trpele in prinašale neizmerne žrtve. Spoznali smo, da kljub svojemu trpljenju poziva slovenska mati k borbenosti, doslednosti, junaštvu. In prav zaradi trpljenja. Kajti, kako je mogoče, da bi trpljenje takih mater ostalo brez sadu? Kako je mogoče, da bi trpljenje takih mater ostalo nemaščeivano? Kdo se bo spričo takih mater upal ostati za pečjo in pustiti, da bi šlo v nič, kar so z nadčloveško silo spravile pokoncu slovenske matere?

Vse to je človek spoznal, ko se je dvignila in

spregovorila. Zavita v borno kmetiško obleko, kot jo navadno nosijo kmečke žene, z veliko črno ruto, zavezano pod brado. In takrat, ko je govorila najbolj izrazite besede, je s svojo izsušeno roko zamahnila po zraku, kot bi nam hotela besede zabiti v dno srca. S temena ji je zlezla ruta, tako je stala nenkrat pred nami gologlava in njen mučeniški obraz ji je sijal od trpljenja, oči pa so ji žarele v ne popisnem ognju junaške odločnosti.

Pred tako materjo je od spoštovanja spontano vstala vsa dvorana in ji priredila ovacije, kot jih še ni doživela nobena slovenska kmečka mati. Ovacije so se spremenile v silovit spomin na vse tiste trpeče matere, ki žive samotno in pozabljene, pa so morebiti največ žrtvovale za osvobodilno borbo. Tako se je zgodilo, da je Zbor odposlancev s hvaležno ginjenostjo poslušal besede slovenskih mater iz ust male kmetice. Kdor bi hotel v enem hipu spoznati silovitost slovenske osvobodilne borbe in povezanost OF z ljudstvom, bi moral doživeti čast, da je slišal takrat govoriti Marijo Ivančičevo. Ponižane in razžaljene slovenske matere, pa ki smo jih vse dotlej gledali s tegobo v srcu, ker jim nismo mogli dati nič drugega, kot da smo se z njimi vred v trpljenju in žrtvah borili, so dobili za svoj prva mesta v borbi častno mesto v slovenskem političnem življenju, ko je bila izvoljena Marija Ivančičeva v Plenum OF in v AVNOJ. In slovenska mati je to brez dvoma zaslužila.

G o v o r t o v . I v a n č i č e v e .

Ne morem si kaj, da tudi jaz ne podam par stavkov. Moža sem izgubila v prvi svetovni vojni. Pustil mi je devet nepreskrbljenih otrok. S trpljenjem in z muko sem jih spravila, da so zrasli v zveste državljane, zveste podanike slovenske domovine. 29. julija lani pa se je izvršil nad njimi zločin. Štiri sinove so mi okupatorji pobili. In ko bi jih bili

vsaj samo ustrelili. Mučili so jih, ožezali jim roke, porezali so jim nosove, tako so jih izmaličili, da niso bili podobni človeškim telesom. To so dokazi, kaj so storili naši izdajalci, kaj so storili naši okupatorji. Ne morem si drugega, kakor da predlagam tem ljudem ne smrt, temveč pečat za vse življenje. Naj bo zapečaten za vse življenje, kajti smrt je predobra in prehitra. (Splošno vzklikanje: tako je!) Razumeli me boste, s kakšno tugo sem spremljala štiri rakve. Razumeli me boste, da sem zato prenesla, ker sem vedela, da sem dala svoje otroke v dar domovini, za osvoboditev slovenskega naroda. (Viharni pozdravi. Vsi navzoči vstanejo in poslušajo ves nadaljni govor stoje. Klici: Slava našim žrtvam! Živele slovenske partizanske matere! Narod s takimi materami ne more propasti!) Povem svetu in vsem narodom, da za svobodo domovine ni prevelik nobena žrtev! (Viharno in dolgotrajno ploskanje.) Sinovi in hčere Slovenije, pojdite z veseljem na klic naše domovine! Kaj boste pustili brez maščevanja kri, ki se je po nedolžnem prelila? Ali hočete pustiti, da nam naši sovražniki, tujci, uničijo še to, kar nam je hudobni Lah še zapustil? Vsi in vsi žrtvujmo do popolne svobode naše moči, da bo naša domovina čista, da ostane čista. Krivci pa, ki so tako daleč, da je toliko žrtev, naj se kaznujejo! Slava tem, ki so prelili kri za našo svobodno slovensko domovino! (Dolgotrajno ploskanje, ki se je počasi poleglo.)

ZAVEDNA SLOVENKA.

Besede drage na sestanku
zdaj premišljujem z dneva v dan,
ki jih na srce polagal
nam je mladi partizan.

V spominu ga bom ohranila,
do konca mojih zemskih dni,

iz čustva pesem mi je vzknila,
po naši zemlji naj doni.

Kako zvesto nam priporočal
ljubiti je slovenski rod,
vse skupaj vabil brez izjeme
in klical k sreči vsepovsod.

Zavedam se, da sem Slovenka,
za narod mi srce gori;
le naj izgine tujec kruti,
ki našim žrtvam pije kri.

Pravična kazen za tirane
oznanja se čez širno plan;
vsa moč in slava partizanom,
v njih je prerojenja dan.

Zato vsi v vrste partizanov;
to naša sveta je dolžnost;
da bo končno naša zmaga,
da bo narod jarna prost!

Smela

VSI V PARTIZANE! - VSE ZA PARTIZANE!

ZA LJUBLJENO DOMOVINO

Da proslavijo velike zmage Rdeče Armade, ki koraka od zmage do zmage in osvobaja ljubljeno domovino, se trudijo kmetje in delavci Sovjetske Zveze, da bi čim bolj povečali proizvodnjo, da bi dali Rdeči Armadi čim več orožja, opreme in hrane. V tem plemenitem tekmovanju sodelujejo v naj večji meri tudi žene.

Tovarišica Beljskaja, delavka v Tulskih tovarnah, se je obvezala na sestanku delavstva tovarne, da bo delala za dva. V prvi uri je napravi

la več kot polovico dela, ki ga je sicer napravila ves dan. Podobno se je odlikovala tov. Teherova. Tov. Mihenkova, delavka neke Leningrajske tovarne, je ne kaj ur po tovarniškem mitingu, kjer so delavci razpravljali o potrebi povečanja proizvodnje, dosegla 160%, delavka Artimijeva 200% predpisanega dela.

Iz poročila skupine angleških zdravnikov in kirurgov, ki so obiskali Sovjetsko Zvezo, je zvedel svet o junaštvu ruskih, beloruskih in ukrajinskih žena. Poročilo podčrtava požrtovalnost in junaštvo zdravnic in bolničark na fronti. Njihovo število je veliko, njihovo znanje na visoki stopnji. Število dajalcev krvi, katerih 90% tvorijo žene, je tako veliko, da je popolnoma zasigurano dajanje krvi ranjencem.

Ko je Rdeča Armada pregnala Nemce iz Vorošilovske oblasti, so bile takoj vzpostavljene mnoge tovarne in industrijska poslopja. Sezidali in popravili so na stotine stanovanjskih hiš, 64 šol, 100 klubov in kinematografov, 290 bolnišnic in zdravstvenih ustanov, 26 otroških sanatorijev in nešteto čitalnic, muzejev ter knjižnic, ki so jih porušili Nemci. Sijajen primer so pri tem dali prebivalci mesta Koropotkina. Žene so iz lastnih sredstev opremile zgradbe za železniške postaje. Podobno je bilo po vseh mestih te oblasti.

Z ukazom Predsedstva Vrhovnega Sovjeta Sovjetske Zveze sta bili odlikovani za sijajno izpolnjevanje delavnih nalog v borbi proti nemškim osvajaalcem z Leninovim redom in Zlato zvezdo dve ženi: Ana Lisicina in Marija Melenteva. Poleg tega sta dobili še naslov Junakinj Sovjetske Zveze.

Tako se žene v Sovjetski Zvezi bore in žrtvujejo za svojo ljubljeno domovino.

---++---

Ko je Rdeča Armada osvobodila vas Setrišče v bližini mesta Jampolov v oblasti Sumi, je prišel k sovjetskemu častniku, ki je poveljeval nekemu od-

delku, 11letni ukrajinski deček. Izvlekel je iz žepa svojih raztrganih hlač zavojček, ki je bil skrbno prevezan z vrvico.

"Vzemite to", je rekel oficirju, "dolgo sva z mamo skrivala pred Nemci ta zavojček."

Častnika in dečka so obkrožili rdečearmejci, vsi zaprašeni, utrujeni od bitk in ožgani od sonca, oboroženi z brzostrelkami in bombami za pasom. Oficir je skrbno razvezal vrvico, razmotal ovoj in vsi so v njej spoznali odlikovanje "Rdečo zvezdo" in znak Rdeče garde. Vsi so globoko ganjeni poslušali povest tega zavojčka.

Dečku je bilo ime Anatolij, Tolja, pisal se je Svergunov. Letos marca so sovjetske čete prodrle do Jampola, a so se morale umakniti pred močnim pritiskom velikih nemških sil. Tolja je nekoč šel s prijatelji na polje, kjer so se vodile bitke in je našel tam ubitega sovjetskega oficirja. Vrnil se je domov in povedal to materi. Ponoči, ko so Nemci odšli, sta mati in sin odšla na polje in neopaženo prinesla oficirjevo truplo v vas. Tolja je snel s prs ubitega odlikovanje in znak gardijca, oboje zavil in skril na varno mesto. Mati in sin sta pokopala ubitega. Po dokumentih, ki sta jih našla pri njem, sta ugotovila, da je bil to starejši poročnik Desinov. Čez nekaj časa, ko je vse naokoli začelo cveteti, je Tolja okrasil grob s poljskim cvetjem. Često je hodil na grob popravljat gomilo. Deček je mnogokrat skočil ponoči s postelje in vzne mirjen v snu tekkel tja, kjer je bilo skrito odlikovanje in časten znak gardijca, padlega za osvobodjenje domovine.

"Z mamo sva vedela, da pridete zopet v vas", je rekel Tolja.

Deček je peljal borce na mesto, kjer je bil pokopan oficir. Tam so rasle cvetice, ki jih je bil zasačil.

Stari borec, ožgan od sonca in smodnikovega di-

ma, je stopil k mlademu rodoljubu in ga krepko, očevsko poljubil.

Po "Žena v borbi".

NA GRIČKU.

Na gričku zelenem
cerkvica stoji
vnji so mlada dekleta
s solznimi očmi.

Zamaknjena klečijo,
vse enih mislih so:
"Bog ve, kje partizani
se zdaj bojujejo!

Ranjeni in bolni,
brez nege nežnih rok
žrtvujejo življenje
za nas in za naš rod."

V cerkvici na gričku
zbor deklet kleči,
na partizane misli
s solznimi očmi...

Odbor SPŽZ št. 15.

NAŠE ŽENE POMAGAJO GRADITI NARODNO OBLAST

V občini S. se bodo vršile volitve v občinski narodni osvobodilni odbor. Prve volitve po dolgih letih! Zlasti naše žene in dekleta so nemalo razburjene, kajti prvič v zgodovini bodo tudi one volile. V zadregi prisluškujejo pogovorom starejših moških, ki razpravljajo o volitvah v prejšnjih letih, ko so še lahko volili poslance in župane.

"Mi že vemo, kaj so te volitve", pravi očanec Tomaž, ki je že marsikaj doživel na svetu. Bil je že v pa se je zopet vrnil na domačo grudo. "Kolikokrat

sem že volil, pa sem vedno dejal, da ne bom nikdar več. Ko smo volili, so nam pravili, kot da bi rožice sadili. Vse mogoče so nam obljubljali. Razni gospodje so rpihajali k nam v naše hribe, nas trepljali po ramah in nam prigovarjali, naj jih volimo, ker bodo potem tako skrbeli za nas, da se bosta cedila med in mleko. Plačevali so nam za pijačo in jedačo. Kō smo jih enkrat izvolili, jih nismo več videli. Izpolnili pa niso nikdar nič. Bil sem v Ameriki in tam ni nič boljše, še veliko slabše. Volitve so kup čija, nič drugega."

Mlajši z zanimanjem poslušajo pripovedovanje starega očanca. Imajo pa o vsem svoje mnenje. Vsi vedo, da govore iz ust očanca stari časi, ki se ne bodo nikdar več povrnili. Vedo, da je zdaj razni gospodi, ki je ljudstvo vodila za nos, odklenkako. Sedaj je slovensko ljudstvo prevzelo oblast in si bo samo, brez te gospode, kovalo svojo usodo.

Volitve so bile napovedane za nedeljo. Ljudstvo se je zbralo po maši pred cerkvijo, da se udeleži volilnega zborovanja. Tam je že čakal tov. predsednik Okrožnega narodnega osvobodilnega odbora. Začel je zborovanje in pojasnil, kakšen pomen imajo volitve. Rekel je, da bomo izvolili slovensko oblast za našo občino. Vsi, ki stanujejo v občini, moški in ženske, ki so stari nad 18 let imajo volivno pravico. Povdarjal je, da imajo sedaj tudi žene pravico voliti. To bo velike koristi za občino; sodelovanje žen pri naši ljudski oblasti pomeni veliko pridobitev za nas vse. Govoril je o tem, kako je bilo v časih, ko je ljudstvo le vsaka 4 leta volilo ljudi, ki so mu obljubljali vse mogoče, izpolnili pa niso nikdar ničesar. Ljudstvo je bilo brez moči napram tem svojim izkoriščevalcem. Poslance, ki jih je izvolilo, ni moglo odpoklicati, če so še tako šrodo delali ljudstvu. Čez štiri leta je lahko izvolilo novega poslanca, ki pa navadno ni bil nič boljši. Tako je izgledala stara protiljudska "demokracija".

Naša, ljudska demokracija, je čisto nekaj drugega, ki nima z njo ničesar opraviti. Sedaj ljudstvo samo sklepa na občinskem zboru in nadzoruje izvrševanje svojih sklepov. Izvoljeni občinski NOO izvršuje le voljo ljudstva. Povdarjal je, da o vsaki stvari ~~skle~~ pa ljudstvo samo, ne pa morda občinski odbor kot včasih. To je najboljše zagotovilo, da bo v občini res tako, kot ljudstvo hoče. Ves občinski NOO kot tudi posameznega odbornika ljudstvo lahko vsak čas odpokliče, če ni več zadovoljno z njim.

Tako je govoril tovariš iz okrožnega NOO. Vsi poslušalci so čutili, da je to res nekaj novega, da je res sedaj prišel čas, ko je ljudstvo samo gospodar. Celo staremu Tomažu, ki ga je življenje že tisočkrat razočaralo, je obraz sijal od zadovoljstva.

Potem so si izvolili občinski NOO. Za predsednika so izvolili tov. Viktorja, starega borca za prave slovenskega ljudstva, ki je mnogo pretrpel zaradi fašističnih preganjanj. V odboru je tudi tovarišica Slavica, predsednica rajonskega odbora SFZZ, in še dve drugi tovarišici.

Ljudstvo se je zadovoljno razšlo, zlasti pa na se žene in dekleta, ki so čutile, da se tudi zanje začnejo nova doba.

Drugo nedeljo se je zbral občinski zbor. Vsi, ki imajo pravico voliti so se ga polnoštevilno udeležili, še prav posebno pa naše žene in dekleta. Zbor naj bi razpravljajal o pomoči pogorelcem, rodbi nam mobilizirancev in drugim žrtvam našega osvobodilnega boja.

Tovariši iz občinskega NOO so predlagali, naj se vse tiste, ki so potrebni podpore, popiše, potem, naj se naloži poseben davek vsem občanom, ki imajo kaj premoženja. Iz tega davka se bodo potrebnim dajale podpore.

Začelo se je razpravljanje o predlogu. Mnogi so hvalili predlog. Nekateri so bili za to, da se spre

mene nekatere podrobnosti.

Oglasila se je tudi tov. Marija, mati osmih ne preskrbljenih otrok. Njenega moža so ubili fašisti, ko je nekoč nesel našim partizanom hrano v gozdove. Vse do slej je skromno stala v zadnji vrsti. Videlo se je, da že od vsega začetka hoče nekaj povedati, a sama ne ve ali bi se oglasila ali ne.

"Ne govorim zase, meni ni treba prositi podpore. Res da sem sama z osmimi otroci, toda imamo, hvala Bogu, dovolj za v skledo. Naša dekleta iz delovne čete so mi pomagale pospraviti pridelke. A vem, kaj se to pravilno prositi podpore. Med prvo svetovno vojno sem bila begunka, ko se je naša vas morala seliti. Vi tega niste izkusili, ker ste bili dalje za fronto, kot mi. Pa čemu vsa ta pisarija? Jaz ne zaupam nobeni pisariji. Sploh se bo pa vse tako zavleklo, a naše žrtve so potrebne takojšnje pomoči. Kaj bi razpisovali davke, saj to nima smisla. Denar, ki ga bomo dali, bo zopet prišel k nam. Saj morajo tisti, ki so potrebni, kupovati živila in druge potrebščine. In kje jih bodo kupili? Pri nas, ki še nekaj imamo! To moramo drugače rešiti! Jaz sama bom vzela pod streho eno družino. Malce se bomo stisnili, pa bo že šlo. Saj smo danes vsi ena velika družina, vsi smo združeni v naši borbi za svobodo. Skupna usoda nas druži, saj vemo, da za nas ni življenja, če zmagajo naši sovražniki."

Vrlo žena je na mah vse prepričala. Zbor je sklenil, da bodo uredili vprašanje brez vsake pisarije, tako kot je edino pravilno v današnjih časih. Odboru SPŽZ pa so naročili, naj pazijo, da bodo vsi tisti, ki so potrebni pomoči, te pomoči res deležni, toda tako, da bodo čutili, da smo vsi ena velika družina.

Slovenski rek, ki pravi, da žena podpira tri

v hiši, velja upravičeno tudi za našo narodno oblast.

DELOVNE ČETE! POMAGAJTE PRI PRIPRAVAH ZA
POMLADNO SETEV!

PRIMORSKE ŽENE IN 7. NOVEMBER.

Jasni kresovi po vrhovih so bili pač samo odsev kresov, ki gore v srcu primorske žene. Zasvetili so v temo, ki nas je tlačila in morila toliko let. Kajti če smo pogledale svoje otroke, svoj edini zaklad, ki so ga v šolah potujčevali, ki ni smel brati v svojem jeziku, nam je bilo bridko v duši. Hrepenenje po svobodi in trdna vera v zmago naše pravice, samo to dvoje nas je še držalo. In kose je zrušil en nasilnik našega naroda, so nam vzplante la srca v veseli zavesti, da je dan naše svobode bli zu. Vse žrtve, vse trpljenje je bilo pozabljeno, kres na gori je oznanjal, da nismo sami, da stoje za nami bratje, ki so pred 25. leti z enim mahom osvobodili narod vseh nasilnikov in ki se tudi danes bore za pravice vseh revnih in tlačениh. In še ja oznanjal kres, da nam pomagajo, da zrušimo še drugega sovražnika. In zmagoslavno nam iz src kipipesan:

Hej Slovani, naša reč slovanska živo klije!
In še odneva čez gore in polja: Nabrusimo kose, že klas dozoreva!

Primorska žena stoji in bo stala zvesto ob onih, ki se bore za naše pravice. Če nas čakajo še žrtve, kaj za to! Vse vemo, da te žrtve ne bodo zaman. 7. november nam je jamstvo, da bodo naši otroci ostali to, kar smo mi in kar so jin bili že pradedje: Slovenci in Slovani! In da bomo združeni Slovani na svoji zemlji gospodarji in ne hlāpci. In to so kresovi, kresovi upanja in vere v zmago, kresovi

Ijubezni do svojega nesrečnega, a v najbližji bodočnosti presrečnega, svobodnega slovenskega naroda.

Marica iz Prvačine.

RDEČA ARMADA SE BLIŽA RUMUNSKIM MEJAM! PRINASA
NA SVOBODO!

PODLO DEJANJE NEMŠKEGA SOVRAGA.

Bližalo se je poldnevu. Nebo je bilo prepričeno z gostimi oblaki; le zdaj pa zdaj se je prikazalo rumeno sonce, kot bi hotelo briški zemlji in nje nemu osirotelemu prebivalstvu vlititi novih moči. Vse je kazalo, da bo deževalo; toda ne samo deževalo, ampak dozdevalo se je, da tako grmadenje temnih oblakov grozi s pogubo.

Res, na žalost se nam je obetalo nekaj strašnega... Mirno kot običajno opravljam hišna dela. Zdelo se mi je, da čujem ropot kamijona. Misleč, da so naši tovariši partizani, skočim vesela k oknu. Toda joj! Zresnila sem se. Svojim očem nisem mogla verjeti. Zapazim tujo nošo, tuje obraze in takoj sem ugotovila, da je to nemška svojat. Za prvim kamijonom pridrči drugi, tretji - nekateri na motorjih itd.

Ustavijo se pod hišo in kot krvoločne zveri pridrvijo na dvorišče. Približa se mi eden, nameri mi puško in v slabi italijanščini divja: "Tu so partizani! Kje so partizani? Povej, kje imate partizane, drugače te ustrelimo!" V trenutku stoji cela vrsta okrog mene; drugega nisem videla, kot vrsto pušk, na perjenih proti meni. Ustrašila sem se, kajti mislila sem, da zdaj zdaj poče strel v mene. Potajila sem bojazen, zbrala poslednje moči in odločno izjavila: "Tu sem, če hočete, ubite me, toda partizanov pri nas

ni. "Še so nad mano divjali, dočim so drugi Nemci lo-
povsko stikali po hiši in po shranbah ter odnaša-
li, kar se jim je zahotelo.

Toda čakalo me je še hujše. Sovrag je pričel iz-
tikati tudi po skrivnih krajih izven hiše. Nesreča
je hotela, da je ta pes iztaknil triglavko, nahrbtni-
nik in partizanske hlače, ki sem jih prej v nagli-
ci skrila. Seveda, Nemec je takoj uganil, da je to
moje in je s srditim pogledom in z naščevalnim na-
smehom pričel razkačeno divjati. "Čigavo je to? To-
rej tudi ti si patizanka?" V tem odločilnem trenut-
ku, ko bi morala odgovoriti, me drugi Nemec suni in
pahne proti hlevu, kričeč v ostri nemščini: "Odveži
in izpusti živino, ker hišo in drugo bomo požgali!"
Ogenj... Mi še minilo četrto ure, ko je val gostega
dima zajel naš dom. Z žalostjo sem se ozrla v rde-
če planene ter pri tem zapazila, kako je oni Nemec
z onimi hlačami zlohotno kričal: "Čakaj, čakaj Slo-
venka - še ni konec računa!" Razumela sem, da bo z
menoj gorje, saj je imel sovrag dokaze v rokah. I-
skala sem kotiček, ki bi me mogel prikriti, a nisem
ga našla; izkala sem izhod, da bi mogla ubežati, a
kaj, saj sem bila obkoljena.

Vendar sem sklenila, sovragu ne smem priti živa
v roke. S poslednjim poskusom namignem svoji nani-
gnem svoji nanici, naj mi sledi. S počasnim korakom
stopava mimo nemške straže v sosedovo hišo. Srce
nama je burno utripalo, kolena so se nama šibila,
a poskus sva morale izvesti do konca. Ko stojiva z
mano v hiši, stopiva brez pomisleka na vrt in od tod
preskočiva čez ograjo v gosto robidovje in vedno
bolj v goščavo. Medtem ko so nemški streli pokali,
med tem, ko se je rušil ostanek domačega zidu, sva
se nama in jaz s težavo prerivale skozi bodočo ho-
sto, a vendar nepopisno zadovoljne nad najinim u-
spešnim begom. Po celodnevni hoji - trudne, zmučene
in v strahu - sva vendar srečno prispeli do seda-
njega cilja.

Stopila sem v partizane - prepojena s še bolj živo vero v našo pravično stvar. Tu hočem prispevati k naši borbi, tu hočem s tovariši zadajati po dleu fašističnemu sovragu srtne udarce ter preprečevati njegove zločinske namene. Saj ni več daleč dan, ko bo moral sovrag poplačati vse storjene krivice.

Tovarišica Brenka(Brda)

DOMOBRANCI : NEMŠKI HLAPCI! SMRT IZDAJALCEM!

PISMO PARTIZANOVE ŽENE.

Nekoč pozimi se je čul glas, da pobirajo Italijani fante in može k vojakom. Ko čujem, da pobirajo letnike 1907 in 1908, si mislim, sedaj je tudi moj mož na vrsti. To je bilo zelo hudo za moje srce.

Nekaj dni pozneje se sliši, da tudi partizani mobilizirajo. Mož mi reče, da bi tudi on rad postal partizan in borec za Osvobodilno fronto. Težko mi je bilo pri srcu, pa sem si rekla: "Le naj gre v go-ro za svobodo!" Mož je odšel od doma. Kako rada bi šla tudi jaz z njim, ko ne bi imela malih otrok, ki me zadržujejo! Kako rada bi šla tudi jaz v boj za srečnejšo bodočnost nas vseh, posebno pa naših otrok! Da bi nekoč svobodno živeli, ne pa da bi bili zaslužnjeni, kot smo mi! Da bo zavladala pravica in svoboda!

Živeli naši partizani! Živela naša OF, iz katere nam je že zasijala luč svobode, ki nas bo kmalu razsvetlila!

Snežinka.

IZ PISMA PRIMORSKE MATERE.

...Strašna je nesreča, ki je zadela vse svobodoljubno človeštvo. Toda odbijajmo udarce z udarci, združimo svoje moči! Me primorske matere dajmo vz-

podbudo našim otrokom. Vedno smo hrepeneli po rešitvi in naše hrepenenje je upravičeno. Zahvaliti se moramo tov. Stalinu, ker nam nudi pomoč pri naši osvoboditvi. Njegovo pravično delo nam daje moč pri naših naporih, da bi dosegli srečnejšo bodočnost.

Živeli voditelji Osvobodilne fronte!

Smrt fašizmu - svobodo narodu!

Delu čast in oblast!

Prisrčno vas pozdravlja slovenska kobariška žena

Rozalka.

PRIMORSKE MATERE!

Hitlerjevski krvniki, ki so pred dvema letoma obsodili slovenski narod na smrt, so v stiski, v kateri se nahajajo radi znag Rdeče Armade, spremenili vedenje proti nam. Odpirajo nam šole v slovenskem jeziku!

Primorske matere! Ne nasedajte tem zverem v človeški podobi! Ne pošiljajte svojih otrok v šole, ki so jih odprli Nemci! Ne dovolite, da bi Nemci in njihovi belogardistični hlapci zastrupljali naše otroke, zavedajte se, da nam hoče Hitler, ta krvnik slovenskega naroda, s tem, da odpira slovenske šole, nasuti le nesek v oči! S tem hoče le oslabiti naš narodno-osvobodilni boj, hoče razbiti enotnost pri morskega ljudstva, strnjenege okoli Osvobodilne fronte.

Primorske matere! Spomnite se grozodejstev leta 1941, ko so brezsrčni hitlerjanski banditi v namenu, da ga iztrebijo, selili slovenski narod z rodne grude. Takrat so pustili, da so se stotine slovenskih otrok zadušile v tovornih vagonih. Spomnite se, da je Hitler leta 1941. zaprl vse slovenske šole na Gorenjskem in Štajerskem! Če bi ne bilo Rdeče Armade, ki je spravila Nemce v silno stisko, če ne bi bilo partizanov, naših branilcev in maščevalcev, bi Hitler že zdavnaj uničil slovenski narod. To, da

nam odpira šole, je znak njegove silne slabosti.

Primorske-matere! Hitlerju so ure štete. Ne bo dolgo, ko bo naša domovina popolnoma svobodna. Tedaj bomo odprli naše prave slovenske šole, ki bodo vzgajale slovenske otroke v pravem narodnem duhu. Potrpajte toliko časa! Bojkotirajte šole, ki jih odpirajo Nemci! Pokažimo okupatorjem in njihovim belogardističnim hlapcem, da jih sovražimo in da odklanjamo vse drobtinice, ki nam jih mečejo.!

Pokrajinski inic. odbor SPŽZ
za Primorsko Slovenijo.

SLOVENSKA ŠOLA V NEMŠKIH ROKAH : NEMŠKI STRUP!

PRVO RAJONSKO ZBOROVANJE ŽENA IN DEKLET.

V nedeljo 17. oktobra ob treh popoldne smo žene in dekleta imele prvo rajonsko zborovanje v Cerknem. Hitela sem proti Narodnemu domu, kjer je bila pripravljena dvorana za zborovanje. Ko sem došla v dvorano sem opazila na moje veliko veselje, da je bilo kljub slabemu vremenu zbranih že ogromno žena in deklet. Dvorana je bila vsa okrašana z zastavami, napisi in zelenjem. Sredi odra je visela zastava Sovjetske Rusije, na desni in levi strani so visele slovenske zastave s peterokrako rdečo zvezdo. Sredi zastave Sovjetske Rusije je visela slika tov. Stalina. Po stenah dvorane so bili pozdravni napisi tov. Stalinu, tov. Titu, OF, slovenskemu narodu in naši vojski, dalje poziv našim ženam in dekletom k še večji požrtvovalnosti, delavnosti in borbenosti.

Nestrpno smo pričakovale začetek zborovanja. Začelo je zborovanja, tov. Polda, rajonska tajnica

SPŽZ za Cerklno in pozdravila vse navzoče. Za njo so govorili: tov. Vilfan, podpredsednik Narodnega o. svobodilnega sveta za Primorsko Slovenijo, tov. Luka - France Leskošek, sekretar CK KPS in član Izvr. odb. OF, tov. Bojan kot zastopnik vojske ter major Darewski, zastopnik angleške vlade pri naši vojski. Pozdravili so zbrane tov. Gabrijel, predsednik NOO za Cerklno, tov. Miklavž, sekretar rajonskega odbora za Cerklno in tov. Snežnica v imenu delavk. Na zadnje je govorila tov. Katja. Govorila je o skupnem delu vseh naših žen, ne glede na to, ali smo knetice, delavke ali intelektualke. Dalje o naši veselju, da smo prvič združene v skupni borbi za svoj narod, govorila je, koliko je trpel slovenski narod in še trpi.

"Pa še največ si trpela in trpiš ti, slovenska mati, ki si rodila in vzgojila svoje otroke, ki so padli kot žrtve okupatorja ~~slidonačnega~~ izdajalca Slovenska mati! Ven, da si ponosna na svojega otroka, ki je dal življenje za pravo osvoboditev svojega naroda. Na njegovih kosteh, slovenska mati, bo vzknila prava svoboda. In ve, žene in dekleta, ki ste bile izgnane iz vaših domov v internacijo in ječo, bile ponižane, osramočene na nizkotni način! Ni bilo zaman trpljenje, ne vaše ponižanje. Ma žene in dekleta smo si s svojim požrtvovalnim delom in trpljenjem priborile enakopravnost in skupno z naši borci si bomo priborile dokončno svobodo. Zatorej tovarišice! Pozivam vas na še večjo enotnost, delavnost in požrtvovalnost. Na delo in borbo, to naj bo naše geslo!" Tako je govorila tovarišica Katja. Vse smo čutile, da nam govori iz srca. Ginjene smo poslušale njen govor.

Zborovanje je zaključila tov. Poldi in se zahvalila v imenu žena in deklet cerklanskega rajona. Vse tovarišice in tovariši so za njihovo udeležbo, za prisrčne besede in pozdrave, ki so segle v globino srca. Končale smo zborovanje z navdušen-

nimi vzkliki: Živela Osvobodilna fronta slovenskega naroda! Živel tov. Stalin! Živel tov. Tito! Živele vse žene in dekleta! Zapele smo še nekaj partizanskih pesni in se s toplini pozdravi razšle z namenom, da bomo še bolj borbena in požrtvovalno delale za našo vojsko, ki se bori za našo svobodo.

Smrt fašizmu - svobodo narodu!

Veselka.

PRIREJAJTE RAJONSKA IN OKROŽNA ZBOROVANJA ŽENA
IN DEKLET!

BOŽIČNA POSLANICA

Kmalu bomo praznovali božič, sveti večer, ko se navadno vsa družina zbere doma z namenom, da skupno ta praznik najlepše preživi. Vsi člani družine, posebno pa matere skušajo storiti vse, da bi čim bolj razveselile svoje drage. Pri vsaki hiši so takrat na mizi najboljše stvari, ki jih družina premore, vsak se veseli darila, ki ga čaka pod božičnim drevescem, pred jasticami ali kje drugje, saj so ta darila znak, da nekdo misli nanj.

A zdaj že dve leti ni bilo tako. Velika večina družin je razkropljenih, doma ni očeta, ni brata, ni sestre, ni otrok. Fašistični razbojniki so jih pobili, zaprli v ječe, internirali. Mnogo, mnogo jih je pa jih je takih, ki so pravočasno ušli pred fašističnim terorjem. Šli so, da izpolnijo svojo narodno dolžnost, prišli so za orožje, da vsak po svoji moči pripomore k osvoboditvi in združitvi svojega trpečega naroda.

Tako se premnogi naši tovariši bore po gozdovih, v partizanskih vrstah že več kot dve leti v mrazu, snegu, včasih tudi lačni - za lepšo bodočnost vsega slovenskega naroda.

Drage tovarišice! Žene in dekleta! Pomislite na te tovariše, ki so že tako dolgo od svojih dragih,

ki tudi letos ne bodo mogli praznovati božičnih praznikov pod domačo streho v krogu svojih najdražjih. Nobeden izmed njih tega ne obžaluje, saj se vsakdo zaveda za kaj se bori, vsakdo ve, da je to zadnji božič, ko ne bo doma, vsak ve, da bodo na slednji božični prazniki vse lepši kot so bili do slaj. In prav zato, ker so to najboljši sinovi slovenskega naroda, ker zanj žrtvujejo vse, je treba, da se spominjamo nanje posebno sedaj o božičnih praznikih.

Napravimo jim veselje! Pripravimo jim presenečenje! Naj tudi oni dobe božična darila!

Vsak odbor SPŽZ naj organizira nabiranje za partizane! Vprašale se boste, kaj naj jim pošiljamo? Kaj pa rabi človek, ki živi zdaj tu, zdaj tam, večinoma pod milim nebom pozimi? Toplo perilo, volnene nogavice, rokavice, dokolenke, maje, obutev, obleke, odeje, itd. Najbolj neobhodno potrebne so pozimi za partizane volnene nogavice, ker brez njih ne more hoditi in na mnogih pohodih se mu pogosto strgajo. Zato, žene in dekleta, napletite mnogo, mnogo nogavic!

Pošljimo jim tudi tobak, milo, brivske potrebščine, glavnike, žepne rutice, noteze, svinčnike itd. Vsekakor se bo vsak razveselil tudi kakih pribojškov.

Naj ne bo partizana, ki bi na božič ne čutil, da so prazniki tudi zanj! Pripravite darilne zavojčke (pakete) ki naj bodo po velikosti približno enaki. Priložite vsakemu paketu tudi pisemce s pozdravi!

Prepričan sem, da ne bo Slovenke na Primorskem ki se nebi v največji meri potrudila, da bi dobil vsak partizan, ki se bori tudi za njeno boljšo in srečnejšo bodočnost, čim bolj vesel teh daril. Tako bomo pokazale, da mislimo na našo narodno vojsko, da hočemo narodno svobodo, da hočemo, da bislo venski narod živel kdaj lepše, srečnejše življe-

nje:

Zatorej žene in dekleta, na delo!

Za Pokrajinski inic. odbor SPZZ
za Primorsko Slovenijo

Snežnica.

POMAGAJTE NAŠI NARODNI VOJSKI

MOJI HČERKI PARTIZANKI ZA GOD.

Bil je tvoj rojstni dan in god. Jaz, betožna, starka, sem bila pri sosedih, ne doma, ker so nam dom uničili Nemci in beli. Imam zasilno stanovanje, kjer bi se ti, revše, vendar ogrelo, unilo in spilo skodelico toplega čaja. Ali sedaj je že tako, da ne smeš k meni. Sedim sama, zapuščena in prenišljan, kje si. Kadar so Nemci in beli na pohodih, vedno trepečen in prosim, da bi te Bog obvaroval.

Pokloniti ti nimam kaj, pravim ti le to, da ~~se~~ vesela ob misli na te in sem ponosna na hčerko-partizanko. Ostani vedno poštena in dobra, to mi bo odtehtalo vse težave in bridkosti.

Drago dete, velikobi ti inela še povedati. Sreča in zadovoljna, ker vidim, da živiš kot tovariši ca med tovariši. Poljubila bi te, prisrčno objela, kot more le mati. Zadnjič, ko smo se slučajno srečali v zakotni vasici, sem imela priliko videtne koliko partizanov, ki so bili s teboj. Nenavadno rešni in možati so.

Vendar vedri kljub temu, da je vaše življenje naporno. Pa kako tudi ne! Trenočujete pod nilin ne bom pa včasih še tam niste varni. Konec ležete, že vas zasledujejo domači izdajalci. Tam Judežen so znane vsa pota in skrivališča. Tudi takrat, ko sem te zadnjič videla je bilo tako. Prišla sem v gorsko vasico, da dobim nekaj živil, ker so mi Nemci pobrali vse do zadnjega. Polena in stara sem mo-

rala prenočiti pri znancih. Pozno v noči me je prebudilo trkanje. "Nič se ne bojte - malo se bomo o greli, pa gremo naprej", sem slišala pod oknom. "Tako, takoj", sem zašepetala, ko sem drsala proti vratom. Niti slutila nisem, da odpiram lastnemu otroku! "Smrt fašizmu", so s stisnjenimi pestmi pozdravili drug za drugim mladi resni fantje. Gledala sem jih in se čudila. "Mama, si res ti?" si me iznenada mehko nagovorila. Moje ljubo dete! Znašle sva se v toplem objemu, nihče ni bil srečnejši od mene. Posedla sva skoraj v temi, da sovražniki ne bi opazili luči. Govorili smo skoraj šepetaje. Nismo še popili škodelice čaja, niti se dodobra pogovorili, ko je počil strel. V sekundi ste bili vsi zunaj, se razmestili, držali orožje pripravljeno na strel in se oddaljili v temno noč. Ko sem drugi dan zvedela, da ste vsi živi in zdravi, sem bila pomirjena.

Zadnjič bi ti še marsikaj rada povedala, a ni bilo časa. Kako srečna sem zrla na te, ko sva se slučajno srečali. Partizanka si. Včasih sem mislila, da je tvoje življenje težje, sedaj vem, da nita ko hudo. Vsi ste tovariši med seboj in pomagatesi drug drugemu. Marsičesa te je naučilo partizansko življenje. Postala si prava borba. V borbi za narod in vse pošteno človeštvo prispevaš svoj delež, ki ni majhen. Ko sem te rodila, siniser mislila, da sem te rodila za take velike stvari. Tudi, če bi te sedaj morala izgubiti, vem in sem ponosna, da te nisem rodila zaman.

Vse, kar užijem strahu in skrbi radi tebe, rada prestanem. Vse, kar sem izgubila, ko so me izropali in pognali v bedo in ponanjanje, rada žrtvujem, saj sem mati partizanke.

Pa vendar vsaka minuta, vse misli, vsa dejanja vse je posvečeno tebi. V duhu te spremljam na tvojih poteh, vadoč, da se povrneš gotovo in kmalu. Te krat se bomo pogovorili neovirano o vsem, kar nam

že tako dolgo teži srce. Ta veseli dan, dan vstaje nja in sreče, nas bo napolnil z veseljem in nam bo tisočero poplačal vse prestano trpljenje in žrtve. Naše nasprotnike pa bo treščil v prah. Gorje, ki so ga doslej pripravljali drugim, se bo obrnilo nanje.

Mati.

TOVARIŠICE NA DELU.

V goriškem okrožju je SPŽZ nabrala v mesecu oktobru 22.955 lir. V Brkinih so nabrale tovarišice 12.714 lir v mesecu oktobru.

V idrijskem okrožju so o priliki obletnice Velike Oktoberske Socialistične revolucije 7. nov. napravile tovarišice 300 paketov večinoma s hrano in jih poslale najbližjim partizanom.

Tov. Kristina iz pivškega okrožja je v svoji vasi zbrala 2000 lir v teku 14 dni za OF (pro-stovoljni prispevki).

V čepovanskem in kanalskem rajonu so nabrale tovarišice v oktobru 20 kg volne in 100 kg suhega sadja.

V tolminskem rajonu so tovarišice lepo izvedle proslavo 7. novembra. Raztrosile so letake, rdeče in slovenske zastavice s peterokrako rdečo zvezdo in majhne srpe in kladiva. Po vseh gričih so boreli kresovi, na katere so Nemci nabijali z bacaci.

T O V A R I Š I C E

Tajnice okrožnih odborov, pošiljajte točna poročila in v prihodnji številki bomo objavile uspehe vseh okrožij.

Prejele smo dopise s Tolminskega, Brd, Goriškega in Brkinov. Objavile smo nekaj člankov, ostalih pa nismo mogle radi pomanjkanja prostora. Dopisujte vse!

Uredništvo.

